
Húsvét nyolcada

Kedd

ApCsel 2,36-41 ■ Jn 20,11-18

„Hátrafordult, és íme, Jézus állt előtte. Nézte, de nem ismerte föl, hogy ő az.”

Mária Magdolnának a könnyek elfátyolozták szemét, úgyhogy nem látta meg, hogy Jézus áll előtte. Jézus is sírt földi életében, de ő könnyein át mindig látott bennünket, és megrendültségében is arra figyelmeztette a halott Lázár nővérét, Mártát, hogy minden lehetséges annak, aki hisz.

Mária Magdolna saját veszteségét siratja. Még csak nem is Jézust magát gyászolja, hanem amiatt sír, hogy *elvitték a testét, és nem tudni, hová tették.* Ez a gondolat foglalja le egészen, és ragaszkodása Urának holttestéhez megakadályozza abban, hogy fölismerje az Élőt. Az angyalok láttán nem ijed meg, de nem is örvend, gépiesen felel a kérdésekre, nem vár tőlük sem részvétet, sem segítséget.

A kertésznek hitt Jézushoz pedig egy rögeszmés kétségbeesett próbálkozásával fordul: *„Uram, ha te vitted el, mondd meg, hová tetted, hogy magammal vihessem.”* Néz, de nem lát, „hallja a hangot, érti a szót”, mint Ágnes asszony az Arany-balladában, de nem fogja föl. Akaratán kívül mégis kimondja a titkot, hiszen a föltámadott Úr valóban „elvitte” a halott Mestert – mindörökre.

Jézus pedig, akárcsak az emmauszi tanítványok előtt, egy apró, szinte jelentéktelennek tűnő gesztuson keresztül, személyes benső érintéssel ismerteti föl magát – nevéen szólítja: *„Mária!”*

Íme Húsvét legmélyebb titka! Nem elég látni és hallani a feltámadott Urat, ez még kevés ahhoz, hogy valóban találkozzunk vele. Egy szó kell, egy mozdulat, amely minden kétséget kizáróan csak őtöle jöhet, s amely egyben szívünk mélyéig megérint bennünket. Ez az igazi húsvéti esemény! Olyan benső történet, amely semmiféle külső igazolást nem igényel, amely az evidencia villámfényével világít meg mindent. Ilyenben részesült Tamás apostol is, akit az Úr felszólított: *„Tedd ide ujjadat és nézd a kezemet!”*, s aki a sebhelyek érintésével már mit sem törődve kiáltott fel, Jézus lábához borulva: *„Én Uram, én Istenem!”*

Ez az isteni érintés egyben sürgető felhívás: egy percig sem maradhatok meg ezután önsajnálatomban, de a találkozás kegyelmét sem sajátíthatom ki. Küldetésem van testvéreimhez, s a kapott isteni jelet úgy őrizhetem meg leghűségesebben, ha sietek közölni velük az örömhírt, amelyet rám bízott az Úr.